

Андрій Кокотюха

ПРИВИД ІЗ ВАЛОВОЇ

Харків
«ФОЛІО»

Львів, жовтень 1909 року, вулиця Валова

Це десь тут.

Аби не спалювати даремно батарейки, обережний нічний візитер не вмикав ліхтарика без крайньої потреби. Очі встигли звикнути до темряви. Хоч не міг похвалитися — бачить, мов кішка, рухався досить упевнено, минаючи будівельні риштування та тверді виступи наполовину зруйнованих внутрішніх стін.

Ще б знати, на якому поверсі шукати. Й чи взагалі — на рівні землі. Раптом *це* зарите в підвалі, а там вогко й напевне щури. Величезні, бридкі, жирні, з довгими хвостами та безжальними гострими зубами.

Ходили чутки, що львівські пацюки — хижаки, страшніші за диких лісових звірів. Та де — навіть левів, котрі, за переказами, водилися в тутешніх околицях дуже давно. Бо це ж галицький князь Лев¹ спершу здолав свого чотириноного гривастого тезка, а потім звелів вирубати довколишні ліси, аби не завдавати собі та іншим клопоту нищити звірів далі, — місту,

названому на його честь, загрожували куди небезпечніші вороги.

Навряд чи князь, пішовши на лева, ризикнув би кинути виклик тутешнім шурам. Не князівська воно справа воювати гидотних *ратусів*².

Ніби у відповідь на такі думки десь у темряві попереду підозріло зашурхотіло. Чоловік не здивувався нічним звукам, знав, куди й для чого йшов. Та все ж мимоволі здригнувся, зупинився, завмер.

Рука сягнула до правої кишені пальта, пальці стисли сталь «бульдога»³. Легенький шерех повторився, але нічний пошуковець передумав виймати револьвер. Натомість лівою рукою з іншої кишені потягнув довгасту трубочку з цупкого картону, котрий, як обіцяла реклама, навіть не розмокне, — електричний ліхтарик Х'юберта⁴, заправлений трьома новенькими соляними батареями.

Тонкий, не аж надто яскравий промінчик шаснув на звук. Світле кружальце показало завалений будівельним сміттям кут. Серед старого побитого каміння лежав, пожмаканий та недбало кинутий, чималий уривок обгорткового паперу. Порожні вийняті шиби ганяли осінній вітер, він вкотре торкнувся сміття, вразливий і податливий папірець шелеснув, ніби кепкуючи з людських страхів.

Сплюнувши під ноги, чоловік рішуче ступив до джерела свого переляку. Вимкнувши й заховавши назад ліхтаря, озброївся коробкою сірників і, сам не знаючи, для чого це робить, видобув вогонь, дозволив йому лизнути вразливий край. Видно, шмат обгортки кинули тут недавно, може, навіть сьогодні. Ночі вже холодні, зранку взагалі крапало, восени на Львів сходили судо

лондонські дощі й тумани — та папір не встиг зволожитися. Легко піддався силі вогню, почав тліти. Потім розгорівся, на короткий час освітивши приміщення, коли бути зовсім точним — залу першого поверху, яку новий власник будинку завзято заходився перебудовувати. Дійства вимагала нинішня мода, а разом — чималих видатків. Будівельні роботи найдорожчі, ще й слід закласти витрати не на абиякого, найпопулярнішого архітектора. Так, зараз їхні часи — тих, хто буде й будується.

Спалахи відбивали від старих мурованих стін чудернацькі тіні. Здавалося, своїм маленьким вогнищем він розбудив нечисту силу, і тепер вона влаштовує проти ночі свої химерні ритуальні моторошні танці. Труснувши головою, нічний візитер спробував прогнати від себе подібні думки — нічого ж не дає, лиш нагнітає, накручує, тьху... Ні, відчуття потрапляння в місце, де щонаочі панують темні сили, ні на мить не залишало. Навпаки, тільки посилювалося, і правиця знову полізла по зброю.

Він розумів, чому так відбувається.

По-перше, справді щури.

Жарти жартами, але небезпеку від підземних мешканців Львова не варто применшувати. Вивчаючи міські архівні записи, чоловік не пропустив повз увагу те, що за багато століть місто, крім іншого, ставало для його мешканців ще й великим цвинтарем. Та де архіви: міські газети в останні роки охоче давали сенсаційні публікації про чергові людські рештки у вигляді білих черепів й уламків людських кісток.

Львів розростався вишир небаченими раніше темпами. Забудови вже стали чи не головним пріоритетом, будівельним роботам міська рада найперше давала «зе-

лену вулицю». Тож усякий раз, коли десь починали копати фундамент, неодмінно знаходили давнє поховання, котре відразу збурювало, штовхало вперед, виром закручувало бурхливу фантазію майстрів пера.

Взяти хоч того ж пана Яворського⁵. Дай тільки привід, ураз змайструє із нічого чергову страшну історію про невинно страчених русинів, євреїв, єзуїтів. Або — про лицаря, котрий вбив свого суперника на таємній дуелі, завойовуючи право претендувати на руку прекрасної панни. Але та, дізнавшись, що вбито її коханого, не захотіла жити, отруїлася, і рідні видали грішницю нещасному переможцеві. Той же, віддаючи дамі свого розкряяного серця останню шану, поховав її сам із належними почестями десь у таємному некрополі в передмісті. Він та подібні до нього репортери могли також написати про закопаних у землю живцем відьом та відьмаків, що своїми богохульними чарами зводили людей, від простого міщанина до шляхетного пана, й були за це покарані розгніваними родичами своїх жертв. І ось тепер, коли їх викопали, чорні душі випущені на волю й не можуть заспокоїтися, мучаючи християнський та інший народ вже після своєї смерті.

Папір догоряв, вогняні блиски ставали дедалі меншими. Зменшувалися й тіні.

— Тож про щурів.

Чоловік знову здригнувся, тепер — від почутого раптом голосу. Наступної миті все зрозумів, не стримав короткого смішку, навіть легенько ляснув себе по лобі. Сам же сказав це, вголос, треба ж так замислитись, дивлячись на вогонь. Мовив неголосно, луна від стін не відбилася. Не видав себе необережним вигуком і зараз уже не боявся — бо нікого тут не було, вже встиг переконатися остаточно. Хіба пацюки, справжні діти підзе-

мель, котрі з віку в вік, то не перебільшення, харчуються мертвими людьми. Ніхто не сказав, сам додумався. Хвостатих потворних ратусів з дивних причин не бере трупна отрута, що красномовно свідчить: щури звикли до неї, просякли, самі є її переносниками.

У такому разі львівські пацюки несуть хворобу та смерть усякому, кому не пощастить бути ними вкушеним. Кажуть, п'яного волоцюгу-жебрака з Ринку отак уночі погризли живого, коли спав просто в дворику, очманілий від хмелю. Прокинувся він не від болю, так нажлуктився — хропів до ранку. А коли очунав, нічого не зрозумів, попросився в благодійну лікарню при притулку, аби замазали ранки йодом, та й по всьому. Аж поки за короткий час не почала нещасного бити пропасниця, зіниці не пожовтіли, ніби від гною, весь укритися рясним потом, став гарячий, мов жарина. Говорили й писали — не лікували бідаку, дали померти, зачинивши в окремому приміщенні. Потім помилили з ядучою хлоркою, а саме тіло вивезли потай, спалили, й по всьому.

Отже, нічний візитер був готовий до того, аби при першій же появі гострозубого щура в полі свого зору вихопити «бульдога» та смальнути в нього, перш ніж підземний хижак перейде в наступ. У тому, що львівські пацюки нападають на людей, мов лісові хижаки, він не мав жодного сумніву. Нехай забобони, нехай перебільшення. Краще вірити в це та готуватися, аніж грати вар'ята й потрапити в пастку.

Ну, а по-друге — не лише щури.

Папір зотлів, чоловік старанно розтер попіл товстим носакон черевика.

Він озброївся, бо затіяна ним нічна вилазка була небезпечною незалежно від того, вилізуть пацюки з

пивниці чи бігатимуть там, поки новий власник не зашпарує всі щілини й не замурує стіни та підлогу капітально. Місце, будинок на Валовій, до якого він так довго придивлявся, збираючись з духом і зважуючи всі «за» та «проти» задуманої пошукової експедиції, мало погану репутацію. Хтозна, раптом саме вона змусила тих, кого чоловік збирався випередити, використати дім для своїх темних справ.

Раніше він побоювався.

Нині, коли всі інші можливості вичерпані, нарешті наважився на експедицію.

Зовсім не страшно.

Знову шерех десь попереду.

Вже не стримуючись, він вихопив револьвер, виставив перед собою в зігнутій у лікті руці.

Брехня. Кого дурити, для чого дурити — лячно, аж мурахи бігають шкірою та починає бити зрадницький морозець.

То протяги. Холодить, передає зухвалі вітання жовтневий вітер.

Відступивши до найближчої стіни, аби прикрити спину, забезпечивши таким чином тил, чоловік витягнув озброєну руку перед собою. Інша вже знову стискала ліхтарик. Посвітив, обмацав темряву промінчиком. Трохи відпустило. Жодних шарудінь уже не чулося, і чоловік, ніби виправдовуючись сам перед собою, навмисне голосно кашлянув. Тоді — гукнув, послухавши луну. Потім, підбадьорюючи, гаркнув на всю силу легенів:

— Е! Е! Хто тут! Я тебе не боюся!

Відповіддю була тиша, і він вигукнув уже сміливіше:

— Виходь! Покажися! Де ти!

Нікого нема. Слід було чекати.

Пустивши правицю вздовж тулуба, він рішуче вийшов на середину зали. Неквапом обертаючись довкола, міркував, із чого б почати. Розгледівши за риштуванням сходи нагору, вирішив: робитиме, як треба. Заведено, існує негласне правило: починати згори, потім спускатися донизу. Він мав величезний сумнів, що ретельне обстеження саме другого поверху йому потрібне. Але, провагавшись, домовився сам із собою, точніше — з власною совістю: краще витратити додатковий час, піднявшись туди й оглянувши, що й де треба, аніж потім картатися — мав змогу, а не зробив. Поспішати нема куди — ніч попереду.

Запхнувши «бульдога» до кишені, чоловік переклав ліхтарик у праву руку, міцно стис, немов це було бильце, за яке слід триматися, аби не впасти. Промінчик освітлював шлях. Женучи залишки дурних думок, особливо — нав'язні щурами страхи, він почав сходження на другий поверх будинку.

Раніше їх розділяли балки перекриттів. Тепер же новий власник збирався перетворити стару, більш як сторічної давнини, забудову на власний маєток. Резиденцію неподалік від самого міського серця, котра підкреслювала б його високий статус. Колишній домовласник не міг собі такого дозволити — одна з причин, чому тепер скрегоче зубами, махає після бійки кулаками та годує львів'ян дурними казочками.

Нічого йому не допоможе.

Для того чоловік ризикнув прийти сюди глупої ночі.

Де там — жодного ризику, вже переконався. Забони самі.

Тримаючи рівновагу, нічний візитер таки вибрався на верхній поверх. Зупинився. Прислухався. Знову

здалося, чи тут теж щось шарудить... Навряд, пацюки, хоч знані верхолази, але зараз їм тут нема чого робити. Нікого іншого тут боятися особливо не слід. Високо, та й стіни довкола.

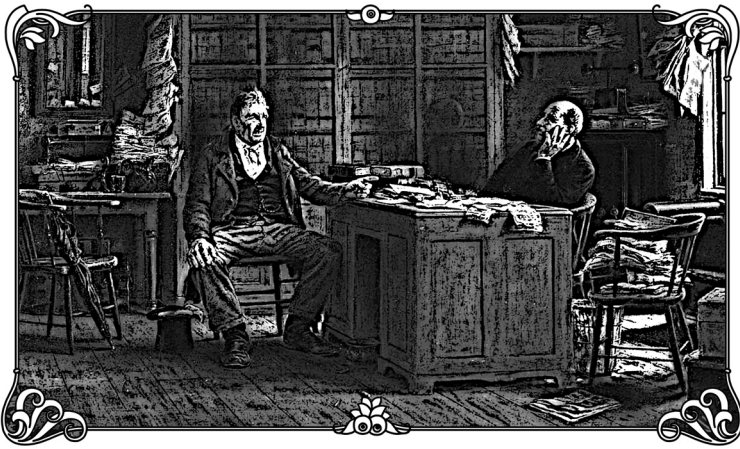
Не зі стіни ж...

Позаду, вже не криючись, хтось подав ознаки життя.

Чоловік сахнувся, рвучко повернувся. Револьвер у правій кишені, лівою не дістати швидко.

Ліхтарик висвітив те, що насувалося.

Нічний гість закричав...

Розділ перший
КЛИМЕНТІЙ КОШОВИЙ, НОТАР,
ЗАВЖДИ ДО ВАШИХ ПОСЛУГ

Той ранок почався зі сварки.

— Ви ховаєтеся від мене вже третій день! — кричав
Веслав Зінгер.

Домовласник почав ломитися до Климового помешкання зранку. Кошовому довелося відчиняти, накинувши на себе лише халат.

Ніколи не любив показуватися на людях неодягненим чи, точніше, напіводягненим, у спідньому. Завжди, ще з дитинства, відчував незахищеність та вразливість, постаючи в такому вигляді. Мабуть, подібне переживав не він один, інакше б поліція не приходила з ордерами на арешт та обшук зрання, коли жертви ще сплять. Щоб видерти їх із ліжок, не дати як слід вдягнутися й тим самим уже стати на порядок вищими від потенційних порушників закону. Слава Богу, більш ніж за рік життя у Львові йому не випадало печальної наго-

ди, чи діє австрійська поліція так само, як російська. Бо царської скуштував: минулого червня нагрянули до нього на київську квартиру, ще шостої ранку не пробило.

Втім, сидіти перед поліцейськими агентами та жандармським ротмістром у білизні та просити дозволу вдягнути штани — усе ж не найбільше приниження, пережите Климом у той час. Аби цим усе тоді обмежилось...

— Куди я можу сховатися від вас, пане Зінгер! — парирував він, щільніше загортаючись у халат і тугіше затягуючи пояс. — Будинок належить вам, я тут живу з вашого люб'язного дозволу. Та це зовсім не означає, що ви маєте право отак вриватися зрання в мій приватний простір! Мені треба привести себе в порядок, зварити кави та бігти на службу!

Зінгер витер спітнілого від обурення лоба. Причому таким необережним жестом, що збив із маківки незмінну ярмулку, відкривши на загальний огляд проплішину ідеально круглої форми. Метушливо повернувши головний убір назад, він знову витер завжди ідеально білою, але разом із тим чомусь постійно жмаканою хустиною розпашіле від гніву лице, тупнув ногою, ніби так підтверджуючи свою цілковиту правоту:

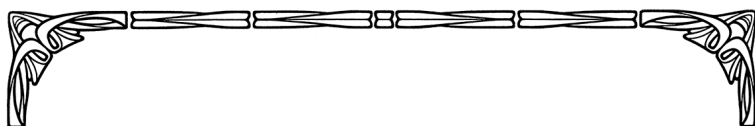
— Та ви самі це сказали, пане Кошовий! Ви ж не будете заперечувати, що самі це сказали? У вас вистачить совісті заперечувати це?

— Ви про що говорите, пане Зінгер?

— Про вашу совість, пане Кошовий! У вашого попередника, пана Сойки, вона була!

— Справді?

Питання прозвучало щиро, хоч і ядуче. Та Веслав Зінгер запнувся, знітився й ще густіше почервонів.

ЗМІСТ

Львів, жовтень 1909 року, вулиця Валова	5
<i>Розділ перший.</i> Климентій Кошовий, нотар, завжди до ваших послуг	13
<i>Розділ другий.</i> Про Чорну пані під чорну каву	36
<i>Розділ третій.</i> Повія, злодій та приватний детектив	58
<i>Розділ четвертий.</i> Комісар Віхура визнає помилки	72
<i>Розділ п'ятий.</i> Конверт із готелю «Жорж»	84
<i>Розділ шостий.</i> Троє зацікавлених осіб	93
<i>Розділ сьомий.</i> Підозри Магди Богданович	106
<i>Розділ восьмий.</i> По сліду пляшки з-під угорського	118
<i>Розділ дев'ятий.</i> У жебрацькому царстві	133
<i>Розділ десятий.</i> Під слово честі	147
<i>Розділ одинадцятий.</i> Кишка-бульбянка	162
<i>Розділ дванадцятий.</i> Явлення	175
<i>Розділ тринадцятий.</i> Дюма-байстрюк	193
<i>Розділ чотирнадцятий.</i> Кінець Чорної пані	209
<i>Розділ п'ятнадцятий.</i> Мудрість Естер Шацької	223
<i>Розділ шістнадцятий.</i> Про кохання й смерть	237
<i>Розділ сімнадцятий.</i> Прогулянка під дулом	248
<i>Розділ вісімнадцятий.</i> Там, де вона спочиває	255
Львів, жовтень 1909 року, вулиця Шевська	271
Коментарі	280